

In order to emphasize the necessary fragment, the author uses the highlighting of the text in bold. This helps a child to recognize a key element of the text being produced.

Replacing a letter with an object similar in shape and illustrations facilitates the child's understanding of the content of the text, because it combines verbal, nonverbal and paraverbal modi that give originality to information.

Conclusion. Graphic processes analyzed above contribute to the implementation of a number of functions and focus readers' attention on those parts of the message that the authors think should come to mind in the first place. In addition, they are designed to expand the semantic boundaries of traditional graphics and allow the reader to realize the additional meaning conveyed through special effects.

REFERENCES

1. Акименко Н. А. Лингвокультурные характеристики англоязычного сказочного дискурса: дис. ... канд. филол. наук: 10. 02.04. Волгоград, 2005. 193 с.
2. Град Н. Я. Відеовербальний текст як об'єкт вербальної і невербальної комунікації у сучасних мультимодальних студіях. Київ: Молодий вчений, 2015. №5 (2). С. 153–157.
3. Миркович І. Л. Англомовний казковий дискурс у контексті лінгвокультури. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Філологія». 2017. №31. С. 86–89.
4. Goodman S. Literature and Technology. The Art of English: Literary Creativity. Basingstoke: Palgrave Macmillan, 2006. P. 299–363.
5. Walsh M. Reading Visual and Multimodal Texts: How is 'Reading' Different? Australian Journal of Language and Literacy. 2006. Vol. 29. №. 1. P. 24–37.

Пупенко А. І.

група К–11 (Національний університет водного
господарства та природокористування

Науковий керівник – канд. філос. наук, доцент Шадюк Т. А.

КОНСПІРАТИВНИЙ ДИСКУРС: СОЦІОКУЛЬТУРНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Останнім часом доволі відчутним є сплеск наукового інтересу до вивчення соціальних умов та культурних факторів, причетних до виникнення і набуття поширеності конспіративних теорій як часткового прояву того явища, загальною назвою якого є дезінформація. Дезінформація – це загальнодоступний інформаційний контент, який позиціонується як достовірна фактична інформація, але насправді є фальшивою, такою, що вводить в оману або, принаймні, в деяких випадках створюється з метою обману. Різновидами дезінформації можуть бути відверті вигадки, а також так звані «теорії», що не містять достатніх чи вагомих доказів підтвердження. У суспільному коловороті навіть офіційна інформація може набувати спотвореного характеру, втрачати авторство чи суттєві змістові компоненти й, відтак, циркулювати як фейкові новини. Отож, у широкому розумінні «теорії змов» ототожнюються з фейками. Однак самі по собі фейки мають місце не лише в новинних ресурсах, вони можуть зосереджуватись у будь-яких інших формах інформаційних нових медіа (відео-блоггах, відео-каналах, відео-іграх, електронних поштових скриньках, аккаунтах, меседжах, голосових бесідах тощо).

У сучасному інформаційному просторі «теорії змов» існують як конспіративний дискурс, що є різновидом дезінформаційного дискурсу, в якому зміни у суспільстві чи політиці пояснюються «змовою». Це явище медіа дискурсу, що функціонує у публічному інформаційному просторі, й до нього належать епізоди словесно оформлених роздумів, що змістовно корелюються. Часто кожна нова конспіративна оповідь залежить від попередньої і підготовлює сприйняття наступної завдяки незмінній змістовій лінії. Структурно-логічно «теорії змов» нанизуються одна на одну як намистини на мотузці: віра в одну теорію пов'язана

з вірою в інші. Сучасні спостереження доводять той факт, що будь-яка конспіративна теорія створена таким чином, що охоплює широкий соціальний контекст і легко накладається на будь-які соціокультурні реалії. Такий підхід дає змогу дискурсивній одиниці побутувати впевнено, підозрюючи будь-кого у несправедливості чи хибних діях у соціальній системі й, таким чином, залучати якомога більше прихильників [15]. Ця обставина свідчить про прагнення авторів конспіративних теорій досягти певності щодо небезпідставності звинувачень у ймовірній змові, тим самим забезпечуючи «теорії» надійне онтологічне підґрунтя.

Термін «конспіративні теорії» у цій статті є синонімом до терміну «теорії змов» (з англ. conspiracy theory), що визначаються як квазі-теорії, змістом яких є часткова або цілковита дезінформація, й призначення котрих полягає не стільки у ствердженні чи спростуванні, скільки у розповсюдженні серед суспільних мас, в тому числі мережею Інтернет. Відповідно конспіративізм – це явище існування й поширення «теорій змови» у суспільстві, а конспіративний світогляд розуміється як світорозуміння, в основі якого лежать уявлення про те, що найважливіші суспільні події є наперед заплановані для того, щоб завдати навмисної шкоди чи вчинити супроти інтересів інших людей, тобто незаконно, нелегально і абсолютно таємно.

Конспіративний дискурс відзначається своєю націленістю на аудиторію, що регулярно споживає неперевірену інформацію та якій притаманний синдром тривожності. Конспіративні теорії – це свого роду медіа-продукт, обсяги й зміст виготовлення якого залежать від попиту й запитів цільової аудиторії. У даному випадку це аудиторія, що жваво реагує, обговорює й просуває в соціальних мережах соціально-значущі теми з небезпечним чи загрозливим контентом.

Таким чином, конспіративний дискурс є упредметненням конспіративного світогляду, що побутує серед широких мас населення, в межах публічного дискурсу, персоніфікуючись у тісних соціальних взаємозв'язках, у тому числі віртуальних, тим самим справляючи безперервний вплив на реципієнтів масової комунікації, а також є фактором творення суспільної свідомості, котра може набувати ознак конспіративної ментальності як стійкого способу мислення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Douglas, Karen M. ; Sutton, Robbie M. ; Cichocka, Aleksandra. The Psychology of Conspiracy Theories. Current Directions in Psychological Science. Vol 26, Issue 6, 2017. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/0963721417718261> (дата звернення: 17.04.2021).

Пухта З. В.

група АМ–43 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)

Науковий керівник – канд. пед. наук, викладач Гупка-Макогін Н. І.

НАВЧАЛЬНІ ІГРИ НА УРОЦІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Слово «гра» є дуже давнім та мало різне значення різними мовами, але все-таки усі ці значення зводились до чогось безтурботного, веселого та приємного. Тобто слова «гра» асоціювалось у людей із чимось хорошим, у деяких мовах навіть дитячим, тим чим могли займатись тільки діти, однак тепер це слово набуло одного значення, і займатись цим можуть як маленькі діти, так і дорослі, навіть може бути чиєюсь професією. [5, с. 13–14]

Зараз ігри є дуже важливою частиною навчального процесу. За допомогою них можна зацікавити учнів до вивчення іноземної мови, а також ігри допоможуть вчителю заслужити довіру нових учнів. Адже багато вчителів знають як складно знайти спільну мову із новим